

Új üzlet Újszegeden

Somogyi Károlyné felvétele

Új bolttal gazdagodott Újszeged üzlethálózata: a szegedi fogyasztási szövetkezet önkiszolgáló üzletet épített a Rózsa Ferenc sugárúton. A 190 négyzetméter alapterületű, élelmiszereket és háztartási cikkeket árusító bolt a környék lakóinak régi gondját igyekszik megoldani, egy korszerűtlen, eddig ideiglenes jelleggel működő kis boltocskát főlátva félmillió forintos árukészlettel áll a vásárlók rendelkezésére. Újszeged új üzletét tegnap, pénteken délután adta át rendeltetésének Domján József, a szövetkezet elnöke. Képünkön: Első vásárlók az új boltban.

Gondok a MÉK-nél

A szegedi élelmiszerüzletek felvásárlása zöldségből és gyümölcsből jóval magasabb annál, mint amennyit az egész Csongrád megye el látására vállalkozó MÉK-től rendelnek naponta és rendszeresen. A szegedi ELIKER üzleteit nézve 1975. második negyedében, a tavalyihoz viszonyítva 89,2 százalékos a beszerzés a MÉK-től, a szabad piaci vásárlás viszont 151,6 százalék. Az első fél-év adata pedig így fest: zöldség- és gyümölcsbeszerzés a MÉK-től 86,7, szabad piacról 147,6 százalék. Pénzben kifejezve: az ELIKER üzletei egymillió forinttal vásároltak kevesebbet a MÉK-től, mint tavaly, hasonló időszakban.

Elvesztett millió

Csikós János, a szegedi ELIKER igazgatóhelyettese szerint napjainkban a MÉK központi raktárában nem tudnak lépést tartani az üzletek napi rendelkezéseivel. Nem tudnak maradéktalanul kiszolgálni, máskor viszont túl nagy a kínálatuk. Nehéz ehhez igazodni. Az is igaz, hogy egyes üzletek kis tételben csak alibiként rendelnek a MÉK-től zöldségfélék, gyümölcsöt. Akkor fordulnak az egész évben szállításra vállalkozó partnerekhez, amikor a szabad piacon kicsi a kínálat, és magasak az árak. Amikor mindkét oldalon nagy a kínálat, feléje se mennek a MÉK-nak.

Elveszteni egy partner-nél egymillió forintot — a MÉK-nak érzékeny veszteség lehet. Regőczy István, a MÉK igazgatója elismerte, ezt a veszteséget, és megtoldotta saját problémákkal. A vállalat, amely a napi felvásárlásban szerződéses viszonyban áll a termelő gazdaságokkal, szinte képtelen versenyeire kelné a Csongrád megyébe sereglő kiskereskedők felhajtóival, akik a termelőknél rendszeresen rá-igérnek az árakra, és mindig a hiánycikkek érdeklik őket. A szerződés ellenére a MÉK orra elől viszik el az árut.

Igaz, a MÉK az előző esté-ig befutott sok információ

alapján alakítja ki és hirdeti meg másnapi árait, s azok egész napra érvényesek. A maszek felhajtók árai viszont „rugalmasak”, hajlíthatók. Egyes gazdaságok úgy vélekednek, hogy a MÉK olcsón vásárol, és drágán ad el, széles árésszel. Példa erre, hogy vehetett már külön-ként 1,50-ért görögdiányt, az üzletekben viszont már alázálltak az addigi áraknál. Ezen gyorsan kellett igazítani, bár tíz vagon olyan dinnye volt a MÉK raktárában, amelyet Heves megyében vásárolt, és hozott ide, kilogrammonként akkor még három forintos áron.

Budapestben olcsóbb?

Ennek ellentéte, hogy egy szentesi téesz a budapesti, Bosnyák téri piacra vitte kelkáposztját értékesíteni. Itthon a MÉK-től, akivel szerződött, kilogrammonként négy forintot kapott volna. Talán ma sem tudja ez a téesz, hogy a Bosnyák téren kinek adta el kilogrammonként 3,60-ért a kelkáposztját. Eláruljuk: a MÉK felvásárlóinak, mert akkora volt a kínálat. Regőczy István szerint a Bosnyák téri piacon szép áru cserélhet gazdát, a felhajtók is extra minőséget követelnek, és mindig az után futnak, ami iránt nagy a kereslet, mert számukra abban van az üzlet. Ezért kénytelen a MÉK is két ügyes emberét a Bosnyák téren dolgoztatni, és általuk idehozatni olyan árut, amiből Csongrád megyében kevés termelt. Vagy olykor Csongrád megyei árut is.

Különben a MÉK saját üzleteit is ösztönzi, hogy szabad piacon vásároljanak, és minél szebb árut, a szabvány szerinti első osztályon fölöttit, amiért a vásárlók szívesebben adnak többet is. A vállalat, sajnos, nagy tétel átvételénél kevésbé tud az áru minőségére vigyázni, csak szűrőpróbaszerűen. Előfordul, hogy a ládák tetején szép az áru, az alján pedig silány. Itthon a partnerek, a szerződő felek, minden következmény nélkül becsap-
hatják egymást? Ugyanezt

Villamosítják a Budapest —Kelebia vasútvonalat

Befejeződött a MÁV Szegedi Igazgatóságán az az ötnapos tanácskozás, amelyen szocialista országok vasúti együttműködési szervezetének — az OSZZSD-nek — bolgár, csehszlovák, német, szovjet és magyar szakemberei vettek részt. A KPM vasúti főosztályának gépészeti szakosztálya által rendezett eszmecsere megvitatották a vasutak helyhezkö-
tött villamosberendezéseinek — oszlopalapok, oszlopszerkezetek — korszerűsítéséről, egységes méretezéséről készített közös jelentést.

Fodor Csaba, a gépészeti szakosztály csoportvezetője a tanácskozás után elmondta, hogy az új tervezési és építési módszerekkel tavaly közel 30 százalékos acél- és betonmegtakarítást értek el. Bejelentették: jövőre megkezdik a Budapest—Kelebia vasútvonal villamosítását.

Az értekezlet elnöke G. Golovcsenko megköszönte a MÁV Szegedi Igazgatósága vezetőinek a jó szervezést és a nagy tapasztalatot igénylő szakértői munkát.

külföldi partnerrel csak egyszer lehet megtenni, többször nem, és sokba kerül a következmény.

Az ok: a burgonya?

Ami a szegedi ELIKER-nél elesett egymillióját illeti, a MÉK annak egy részét a tavalyi importburgonya számlájára írja. Mintegy hatvan vagon ilyen burgonyát adtak el a tavasszal takarmányozásra, mert őszszel, a betakarítás után jobb volt itthon az átlagtermés, mint ahogy azt előtte felbecsülték. Burgonyából ezért volt nagy a kínálat megyeszerte. Egyébként az év első hét hónapjában a MÉK és kiskereskedelmi partnerei 58 vagonnal kevesebb burgonyát forgalmaztak Csongrád megyében, mint tavaly, hasonló időszakban.

Ezértetik viszont hatásukat a már meghonosított, nagy termésátlagot eredményező, intenzív burgonyafajták, amelyek közül a rózsához ízben is hasonló a holland Desiree nyerte meg magának a fogyasztókat. Más fajtájúaknak viszont másutt kell majd piacot keresni.

A MÉK gyakorlatában is érezhető, hogy az időjárás miatt az ország egyetlen területét sem érte akkora veszteség az idén, mint Csongrád megyét. Innen eddig csak kifelé szállítottak, most viszont befelé kell irányítani a szállítást. A rendes termésnek mintegy 50 százaléka várható csak. A MÉK felvásárlása Csongrád megyéből az idén 11 ezer 500 vagon áru lenne. Ennek a felét tudja csak teljesíteni. Csongrád megye ellátására ezernelcsal vagon zöldség, gyümölcs szükséges. Az alapvető árukban nem lesz hiány, egyes cikkek közül azonban esetenként igen. A Csongrád megyei MÉK iára az országot, Szabolcsból, Hevesből és Somogy megyéből szállít ide árut, hogy a folyamatos ellátást biztosítsa a Csongrád megyei elemi csapások ellenére is.

Lódi Ferenc

Idegen utakon

Beszélni kellene a fejével! — töprengtek kollégái, és a pártalapszer-
vezet tagjai, de valahogy mindenki a másikra várt. Olyan keserves érzés hozzáfogni, ha úgy érzi az ember, a jó szó is „prédikációs dumává” degradálódik mások cinizmusán. Pedig szólni kellene, mert úgy tűnik, túlnan megszédült barátunk. Először csak külsőségeken akadt meg a kollégák szeme. „Édesanyja az asztal körül kergetné, ha nem Winston cigarettát szívna, és nem skót whiskyt inná!” — dohogtak eleinte, s közben a vita más irányba terelődött, többen azon töprengtek ugyanis, hogyan kell írni az elegáns ital nevét... Aztán hol nyíltan, hol suttiban megjelent egy-egy vörös vagy szőke szépség jügo eleganciája partján, mialatt a töle minden bizonnyal lemaradt feleség a gyerekekkel bajlódott. Hogy kibillent az egyensúly, azt a család és a kollégák egyaránt érezték, legfeljebb nyitott kérdés volt, hogy a fontosabb beosztás vagy a vastagabb fizetési boríték okozta-e?

Mint hirtelen légnyomásváltozáskor, úgy szédül némelyik ember mostanában, úgy küszködik a keszonbetegséggel. Persze, mi mindent megért már ez a mostani 40—50-es generáció! A „nagy egyenlőséget”, amikor nemcsak lódenívátunk, de pénztár-cánk tartalma is nagyon egyforma volt, se megérdemelten, se illetéktelenül nem jutott több egyiknek se. Nem okozott az emberek nagy részének stresszt, hogyan vélekedjék a kultúrpolitikáról, nem okozott akkora gondot se az embereknek a különböző életformák kínálta lehetőség, mint manapság az eboltás időpontja. Nem tartottak igényt arra, hogy töprengjünk várospolitikai meg iskolapolitikai kérdéseken, nem terheltek az embert a személyes állásfoglalás, döntés igényével. Elszűrtek bennünket az a porázokorszag, már-már kicsit cinikusan úgy éreztük: „csinálódik” ez a szocializmus nélkülünk is, ha nem, hát legfeljebb majd szólnak, határozatot hoznak és utasítanak, mennyivel legyen kevesebb a sejtj és nagyobb a norma túlteljesítése.

Nem is olyan régen is még úgy kellett sok embert felrázni: itt az ideje, gondolkodjon mindenki, a maga munkakörében mit tehetne másképp, hogy előbbre mozdítsuk közös dolgainkat. Megnőtték a feladatok, de az ösztönzéssel a lehetőségek kapuit is szélesebbre tarták, és akadt nem egy ember, aki azonnal megszorította lép-
teit, látszólag a közös szekeret húzta ezzel, s aztán kiderült, hogy előbb akart egy-egy kapun belépni, mint ahogy mi, valameny-nyen odaértünk volna. A lépcsők felfelé vezetnek, s van, akinek az előrelépés túlnyomást okozott — nevetve néz vissza. „Tolongtok a buszon? Én kocsi-val szaladok. Vesződtek a gyerekekkel? Én csak egyet terveztem, a lám: annak mindent gondtalanul adhatok.” Sorolhatnánk még a hasonló kérdéseket. Irritál a göggyű? Okkal. Nem a kocsi, a nyaralója, felszerelt háztartása bosszant — az neked és nekem is lesz, idő és fontossági sorrend kérdése, mikor — a viselkedése, az az ön-maga, akivé lett, az ad okot a hábor-
gásra.

És ha mindez egy piroskönyves, a párt közösségéhez tartozó ember színeváltozá-
sa?

A párttagokkal szemben támasztott igény mélyebb gyökerű. S amikor ezt mondjuk, bátran állíthatjuk, hogy azért is van ez így, mert a pártnak igen nagy a „holdudvara”, bizonyos értelemben tágabb ma a kommunista közössége. Ha a tetterőt mérjük, feltétlenül magunkhoz sorolhatjuk a pártpolitikával egyetértő mil-
liókat, hiszen attól erős és hatékony a párt, hogy a világnézet azonossága a világosan megfogalmazott célok, tervek megvalósítására mindazokat az embereket mozgósítani tudja, akik itt és ma, meg holnap akarnak jól és még jobban, munkájuk és becsületük szerint élni. Sokan vannak, akik magukénak, közös örömnak vállalják a párt politikáját, vezetése alapján elért sikereket, és közönsnek vallják a gondokat is. Értő szóval, az együvé tartozás hitével magyarázzák napi gazdasági gondjainkat csakúgy, mint a tervek nagyszerűségét, a célokért vállalt feladato-
kat.

Nagyon is olcsó lenne viszont úgy be-
határolni a kérdéseket, hogy a párton kí-
vüli kommunista milliói között is zöm-
mel talpig becsületes emberek vannak, és
hát a kommunista sem állították soha,
hogy emberi gyengeségek, hibák nélkül
való szuperlények.

Itt is, ott is vannak figyelemre méltó, őszintén feltárando hibák. Szűkebb kö-
zösségek különösen látják, hogy az élet
szituációiban, egyéni gondok, nehézségek
közepette ki hogy áll helyt, vagy szé-
deleg. Nemegyszer okoz válságot emberi
kapcsolatokban, életünkben a jobb anyagi
viszonyok kínálta lehetőségek közötti vá-
logatás és kétségkívül témája nem egy
pártfórumnak, hogy az utóbbi években
gondot jelentett nem egy elvtársunk meg-
óvása azoktól a hibáktól, amelyek ellen
paragrafusaink, szabályzatunk és íratlan
erkölcsi normáink szerint egyaránt fel-
vettük a harcot. Soha ennyire nem volt
okunk etikai kérdéseket feszegetni, mert
az erkölcsös magatartásnak, a mi arcunk-
hoz illő normák megkövetelésének soha
nem volt ilyen lehetősége, mint ma. Per-
sze, mindig lehetett választani az erköl-
csös magatartást is, az illegálitásban ki-
próbált kommunista a megmondható, a
mennyivel többet kellett egymással törö-
dniük, mások erkölcsit is óvni, ha maguk-
ra is vigyázni akartak. Ma talán kevésbé
romantikus döntések, elhatározások kellé-
nek, de nemtörődömség lenne figyelemre
se méltatni, hogy vannak — a tisztakezű,
emelt fejű milliók között — rosszul válas-
zók, az erkölcsi és emberi bukást kockáz-
tató emberek. A választás kockázattal jár,
s vannak a kommunista között is, akik
rosszul döntöttek, akik individualista mó-
don a lehetőségek leförlözésével a manák
élnék, ellenükre harcolnak, s túl korán
megelégedve, jóllakva félrevonulni igye-
keznek. Akik talán tétova kérdésünkre
hetykén vágnak oda: „Miért, talán vétet-
tünk valamilyen szabályzat ellen? Na? És
akkor meg mit prédikáltak?” Vannak, akik
érdemeikre is hivatkoznak — de gondol-
juk csak meg: akiknek igazán érdemeik
vannak, a párt politikájának sikerében, a
közösség boldogulásában kezük-eszük
munkájának eredményét is tudhatják,
azok, éppen azok nem nyújtják be tetteik
összesítését, nem tartanak orruk alá el-
intézetlen számlákat. Szerencsére sokan
vannak, akik nem pozícióban és kitünté-
tésben mérik, érdemes volt-e jó munkát
végezni, bár az aztán külön súlyos kérdés,
hogy osztályrészlül jutott-e nekik az egész
közösség megbecsülése, elismerése. Elettük,
munkájuk tükrében láthatjuk önmagunkat,
erőt adó, hogy sok közöttük az olyan
ember, olyan párttag, aki bizvást mércé-
ül szolgálhat.

De hibát nemcsak akkor követünk el,
ha nem adjuk meg a további mun-
ka dopping-szerét, az elismerő, di-
csérő, biztató szavakat. Akkor is, ha el-
mulasztjuk, tétován elodázzuk, vagy ép-
pen mi magunk is céltalan és illetéktelen
prédikációnak érezzük az első jogos bí-
rálatot, észrevételt. Ne kalkuláljuk be
azonnal, hogy milyen súlyú méltatlankod-
dást váltanak ki figyelmeztető szavaink!

A közösség támogató egyetértését élvezni
az, aki embereket és emberi gyengeségeket
is megértve, segítő szándékkal és párt-
szerűen figyelmeztet, hiszen „stop”-táblát
kell tartanunk mindnyájunk tisztaságának
érdekében a szocializmushoz nem illő
magatartás elé. Időben álljon meg az,
akinek tettei megkérdőjelezhetők, aki nem
velünk — s így végül is nélkülünk! —
akár előbbre jutni. Ertük is szólnak, akik
úgy érzik, hogy számunkra itt van már az
elérhető legjobb, mert tudjuk, hogy még
nem mindenkinek felhőtlen a homloka. És
magunkért is szólnak, mert jól dolgozni,
mindent megvalósítani s minden dolgos
embernek jó életet teremteni csak együtt
tudunk a törtétek, félrevonulók megneve-
lésével, ha kell, megfektetésével. Ember-
méretű hibák ellen emberi szóval, és ha
kell, emberséges büntetéssel harcolni kö-
telesség.

Tiszta szavakat és tiszta tetteket védünk
azzal, ha megelőzzük és nem túrjuk meg
a kommunistaiktól idegen utakra térőknek
már az első lépéseit sem!

Szőke Mária

Diplomakiosztó és doktoravató ünnepség a Politikai Főiskolán

Pénteken diplomakiosztó és első alkalommal doktor-
avató ünnepséget tartottak az MSZMP Politikai Főisko-
láján. A felsőoktatási intéz-
mény előadótértermében rende-
zett ünnepségen részt vett
és beszédet mondott Óvári
Miklós, a Politikai Bizottság
tagja, a Központi Bizottság
titkára.

Ezt követően Nemes Dezső,
a Politikai Bizottság tagja,
az iskola rektora átadta a
nappali, a levelező tagoza-
ton, illetve kiegészítő vég-
zett 220 hallgatónak a dip-
lomát.

Az iskola életében először
került sor doktori oklevelek
kiadására. A politikai tudó-
sokból egyetemi doktori
címet kaptak kilencen.

Reumatológusok tanácskozása

Egerben pénteken befeje-
ződött a reumatológusok or-
szágos tanácskozása. A há-
romnapos tudományos ülésen
a reumás megbetegedések
gyógyításáról és ezzel össze-
függésben a gyógyvizek hasz-
nosításáról tanácskoztak. A
nagy érdeklődéssel kísért ta-
nácskozáson több mint 30
előadás, felszólalás hang-
zott el.